

No cure, no pay – en replik

Af advokat Karsten N. Müller

Advokatfirmaet Müller advokatanpartsselskab

1. Indledning

Funktionschef ved Retten i Svendborg Hans Engberg har i Fuldmægtigen (1-2007-1399622) redegjort for sine synspunkter på og holdninger omkring omkostningstilkendelse i inkassosager, hvor der mellem kreditor og inkassobureau er indgået aftale om afregning på no cure, no pay vilkår.

Forfatteren udtrykker en tilgang til spørgsmålet om tilkendelse af udenretlige og indenretlige inddrivelsesomkostninger, der desværre deles af en gruppe by- og fogedretter. Denne tilgang til omkostningsspørgsmålet hviler på en række afgørende præmisser, der har det fælles træk, at de er forkerte. Derfor denne replik.

Baggrunden for, at jeg i det følgende udtaler mig om blandt andet forholdet mellem inkassobureau og kreditor er, at jeg i mere end 10 år har beskæftiget mig med inkasso. I hovedparten af denne periode har jeg interesseret mig indgående for inkassobureauernes aktivitet og markedsvilkår, og siden 1. april 2006 har jeg haft et nært og velfungerende samarbejde med landets ældste inkassobureau, der – ligesom hovedparten af denne branche – opererer på no cure, no pay vilkår.

2. No cure, no pay aftalen

Der er behov for en nærmere beskrivelse af det aftalegrundlag, som giver anledning til problemstillingen. Jeg vil i det følgende tage udgangspunkt i den aftalemodel, som jeg selv har et indgående kendskab til, og som man vel kan kalde den typiske no cure, no pay aftale, og som da også er grundlaget for Hans Engbergs artikel. I nærværende afsnit vil jeg alene beskrive aftalens elementer, idet jeg vil vende tilbage til de kommercielle vilkår og hensyn, der ligger til grund for disse aftaler.

Kreditor forpligter sig til at betale inkassobureauet et honorar for det arbejde, inkassobureauet udfører. Honoraret fastsættes typisk til et beløb svarende til det beløb, der tilkendes af retten i henhold til Bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 (omkostningsbekendtgørelsen).

Kreditors forpligtelse til at betale dette honorar til inkassobureauet er betinget af, at debitor betaler.

Såfremt den indledende udenretlige inddrivelse ikke medfører betaling, videregiver inkassobureauet sagen til kreditors advokat eller (og det er nok det mest almindelige) til en specialiseret inkassoadvokat, som inkassobureauet har et samarbejde med.

Det følger af kreditors aftale med inkassobureauet, at kreditor er forpligtet til at betale de omkostninger, der er forbundet med den retlige inddrivelse, herunder retsafgifter, advokatens salær og andre positive udgifter (låsesmed, fogedens befordring etc.).

Såfremt hverken den udenretlige eller den retlige inddrivelse har medført betaling fra debitor, kan sagen forblive hos inkassobureauet, der tager sagen i overvågning. Det er mit klare indtryk, at alle kreditorer med inkassoporteføljer af betydning indgår sådan aftale om overvågning.

For at undgå misforståelser skal det præciseres, at alle omkostninger forbundet med den retlige inddrivelse opkræves hos kreditor, før sagen overgår til overvågning.

Når sagen er i overvågning hos inkassobureauet, fremsender dette periodisk (typisk en eller to gange årligt) en opgørelse af gælden til debitor med opfordring til at betale. Det kan endvidere aftales mellem kreditor og inkassobureau, at der fra inkassobureauets side iværksættes kampagner overfor udvalgte debitorgrupper f.eks. med tilbud om fordelagtige indfrielsesvilkår. Inkassobureauet vil endvidere varsle kreditor om forestående forældelse.

Kreditors forpligtelse til at betale honorar til inkassobureauet ved betaling af et krav, der er i overvågning, er ikke længere begrænset til de takstmæssige beløb, der er tilkendt af retterne i henhold til omkostningsbekendtgørelsen.

Såfremt debitor betaler et krav, der er i overvågning, fastsættes inkassobureauets honorar til en provision beregnet som en procentdel af det beløb, der betales. Typisk betaler kreditor 50 % af det indgåede beløb i honorar til inkassobureauet. For alle krav på 1.000 kr. eller derover betyder det en betalingsforpligtelse for kreditor, der langt overstiger det beløb, som er tilkendt til dækning af de udenretlige inddrivelsesomkostninger.

Dette er den typiske aftalemodel. Der kan uden tvivl peges på varianter, men i alt væsentligt kan der tages udgangspunkt i det beskrevne, når man skal forstå og forholde sig til aftaler om inkasso på no cure, no pay vilkår.

3. Hovedproblemstillinger

3.a – En hypotetisk udgift

Ifølge Hans Engberg medfører disse aftaler om no cure, no pay, at retterne skal tage stilling til spørgsmålet om erstatning for en *hypotetisk* udgift. Det er simpelt hen ikke rigtigt.

Hypotetisk betyder: Hvilende på en hypotese, antaget; om betingelses-...sætninger der indeholder en antagelse stridende mod virkeligheden (Gyldendals Røde Fremmedordbog, 8. udgave, 3. oplag).

Udsagnet har en klar værdiladning, og anvendelsen er et retorisk kunstgreb, der ikke gør forfatteren ære. ("Dann merkt mann Absicht und mann ist verstimmt...")

Kreditors forpligtelse til at betale honorar til inkassobureauet er på ingen måde *hypotetisk* – den er *betinet*.

Der er således ingen tvivl mulig om den udgift, som kreditor i kraft af aftalen har forpligtet sig til at afholde. Hverken selve betalingsforpligtelsen, størrelsen af det beløb, kreditor er forpligtet til at betale, eller de faktiske omstændigheder, der vil udløse opkrævning af honoraret er på nogen måde uklar eller usikker.

3.b - Efterfølgende betaling

Som beskrevet bliver langt hovedparten af de forgæves inkasserede krav efterfølgende overvåget af inkassobureauet med henblik på periodisk at tilskynde debitor til betaling og afværge forældelse.

Hvis inkassobureauet konstaterer, at debitor har betalt efterfølgende, vil det udløse en opkrævning til kreditor fra inkassobureauets side.

Det er uden betydning, om betaling er sket direkte til kreditor, som har påtaget sig en forpligtelse til straks at give inkassobureauet meddelelse om eventuelle indbetalinger fra debitor.

Når et krav overvåges af inkassobureauet, vil debitors betaling oftest ske til dette og ikke til kreditor direkte. Hvis debitor betaler til kreditor, og forsømmer denne at orientere inkassobureauet derom, vil en efterfølgende påmindelse fra inkassobureauets side i sagens natur medføre en indsigelse fra debitor om, at betaling er sket. Det vil udløse en afregning overfor kreditor, der indebærer betaling af en provision, der overstiger de tilkendte omkostninger.

Debitors efterfølgende betaling medfører således ikke en fortjeneste eller omkostningsmæssig besparelse for kreditor – tvært imod.

Man kan indvende, at ikke alle krav forbliver hos inkassobureauet til overvågning. Nogen kreditorer, typisk med få inkassosager, vælger at lade sagen afslutte helt og lægge sagen bag sig. Det kan naturligvis ikke afvises, at enkelte af disse krav med tillæg af de tilkendte omkostninger efterfølgende betales af debitor, og at kreditor – i strid med aftalen – ikke afregner honoraret overfor inkassobureauet, som ikke har reel mulighed for at konstatere betalingen og fremsende opkrævning. Det vil dog i praksis være helt enkeltstående undtagelsestilfælde.

I praksis blusser debitors betalingsvilje erfaringsmæssigt ikke op af sig selv, når der er hengået måneder og år siden kreditor har ladet høre fra sig. Det sker derimod, at debitor reagerer på en efterfølgende henvendelse fra inkassobureauet, der minder om gældsforholdet og tilkendegiver, at sagen ikke er glemt.

3.c – Kan de tilkendte omkostninger henføres meningsfyldt til den enkelte sag

Som netop redegjort, har kreditor i hver enkelt sag en forpligtelse til at betale et honorar til inkassobureauet, der som minimum svarer til det tilkendte omkostningsbeløb. Denne betalingsforpligtelse er ganske vist betinget af betaling fra debitors side, men den er på ingen måde uklar eller usikker.

Kreditors betalingsforpligtelse i den enkelte sag påvirkes ikke af, om inddrivelsesprocenten i den pågældende portefølje er 0 % eller 100 %.

Virkeligheden er naturligvis, at den faktiske inddrivelsesprocent ligger et sted mellem 0 % og 100 % – gennemsnitligt omkring 40 %.

Da man ikke på forhånd kan identificere de sager, hvor betaling vil ske, er man som kreditor henvist til at overgive alle krav, der ikke på forhånd kan opgives som udsigtsløse på grund af konkurs eller lignende, til inkasso. Ej heller inkassobureauet har mulighed for at forudsige, hvordan den enkelte sag vil falde ud.

Inkassobureauet skal opbygge og vedligeholde en organisation, et IT beredskab og fysiske rammer for virksomheden, der til stadighed er i stand til at håndtere alle de sager, som kreditor overgiver med henblik på inkasso på en kompetent og tidssvarende måde.

Omkostningerne ved etablering og vedligeholdelse af inkassovirksomheden og indehavernes udkomme skal i sagens natur dækkes af de honorarer, der oppebæres fra kreditorerne.

Inkassobureauets prissætning sker ud fra de givne vilkår, at ikke alle sager medfører betaling fra debitor, at virksomheden skal være indrettet således, at alle kreditors sager kan behandles kompetent og tidssvarende, og at prisen navnlig for kreditorer med meget betydelige porteføljer er et afgørende parameter.

Vilkår om no cure, no pay er erfaringsmæssigt en afgørende forudsætning for, at kreditor overgiver sine udækkede krav til inddrivelse ved inkassobureau. Det er et absolut krav fra kreditorerne, at prissætningen er forudsigelig og står i et for kreditor rimeligt forhold til kravets størrelse og udsigten til succes i inkasseringen. Kreditor ønsker at kunne henføre omkostningerne ved inddrivelsen til de sager, hvor der faktisk opnås betaling. Det skyldes, at kreditor ønsker at kunne inddrage denne del af sine aktiviteter i sin budgetlægning – altså at udgiften er forudsigelig, og at den som minimum ikke risikerer at medføre en stigning i driftsomkostningerne, der ikke finansieres af en tilsvarende stigning i indtægterne.

Disse elementer må nødvendigvis indgå i inkassobureauets prissætning, og det er en helt naturlig og kendt konsekvens heraf, at kreditors udgift i den enkelte sag tjener til dækning af inkassobureauets omkostninger – ikke bare ved at behandle den pågældende sag, men også til delvis dækning af de omkostninger, som inkassobureauet er nødsaget til at afholde for at være i stand til at behandle hele kreditors inkassoportefølje – herunder de sager, hvor der ikke opnås betaling fra debitor.

Inkassobureauets pris i den enkelte sag vil som minimum svare til det beløb, der tilkendes af retten ud fra omkostningsbekendtgørelsens takster, men kan efter omstændighederne være højere.

Det vil savne mening at forlange, at inkassobureauet i sin prissætning alene skulle medtage de forholdsmæssige udgifter, der kan beregnes som værende medgået til behandling af den enkelte sag. I givet fald ville dette fuldt lovlige liberale erhverv forsvinde over natten.

Der er ikke rimeligt grundlag for at anfægte inkassobureauets prissætning og dermed kreditors udgift til den udenretlige inddrivelse af den enkelte sag.

Kreditors (eventuelt betingede) udgift til den udenretlige inddrivelse kan i allerhøjeste grad henføres direkte til den enkelte sag – det er simpelt hen prisen, som den er dikteret af de kommercielt betingede markedsvilkår.

3.d - Hvad er "rimelige omkostninger"?

Et grundlæggende forhold, som jeg er nødt til at pege på i denne sammenhæng er, at såvel inkassobureauer som inkassoadvokater driver fuldt lovlige liberale erhverv. Disse virksomheder drives med det formål at skabe et økonomisk overskud, idet hverken inkassobureauer eller advokatvirksomheder subsidieres af staten. Der tjenes altså penge på inkasso, og det er der ikke noget odiøst ved. Prissætningen må gerne indebære, at der opkræves mere hos kreditor, end hvad der skal til for at dække de direkte omkostninger.

Inkassobranchen er som nævnt underlagt en række kommercielt betingede markedsvilkår, der ligger meget langt fra den virkelighed, hvori retterne har deres daglige virke.

Rentelovens bestemmelse i § 9a om erstatning for kreditors rimelige og relevante omkostninger ved udenretlig inddrivelse, kan ikke leve sit eget liv i et ophøjet teoretisk tomrum. Dette gælder naturligvis også omkostningsbekendtgørelsens bestemmelse i § 3, stk. 1 om erstatning for tredjemands "rimelige salærkrav" ved udenretlig fremmedinkasso.

Omkostningerne i den enkelte sag kan tilsvarende ikke med rimelighed granskes som et frit svævende isoleret tilfælde, men må bedømmes som et led i en større sammenhæng.

Overvejsen om, hvad der må anses for at være ”rimelige og relevante omkostninger” og et ”rimeligt salærkrav” skal og må tage sit udgangspunkt i den virkelighed, der omgiver den inkassovirksomhed, der har forestået den udenretlige inddrivelse.

Som Hans Engberg ordensmæssigt konstaterer i en bisætning, er der en lang og fast tradition for at acceptere et princip om gynger og karruseller i forbindelse med fastsættelse af salærer og tilkendte omkostninger i inkassosager. Det princip influerer både på forholdet mellem kreditor og inkassobureau og på forholdet mellem retten og kreditor.

I forholdet mellem inkassobureau og kreditor indebærer princippet om gynger og karruseller som beskrevet ovenfor under 3.c, at inkassobureauets honorar fastsættes til et beløb, der som hovedregel svarer til det beløb, som retten har tilkendt i omkostningsdækning. I nogen sager dækker honoraret ikke det faktisk udførte arbejde, mens honoraret i andre sager giver en overdækning i forhold til det arbejde og de forholdsmæssige driftsomkostninger, der direkte har været forbundet med den konkrete sag.

Dette er et kommercielt grundvilkår, der har været almindeligt kendt og accepteret i årtier, og der er ikke grundlag for at mene, at lovgiver har haft til hensigt at ændre herved.

I forholdet mellem retterne og kreditor har princippet om gynger og karruseller siden 1. august 2002 haft den konsekvens, at retterne tilkender udenretlig omkostningsdækning ud fra omkostningsbekendtgørelsens takster uden hensyntagen til, hvorvidt dette reelt giver kreditor dækning for de faktiske omkostninger ved inddrivelsen, da der ikke er hjemmel til at tilkende beløb udover taksterne.

I det omfang retterne tager de faktiske omkostninger med i overvejselserne, sker det til skade for kreditor ud fra de synspunkter, som Hans Engberg gør sig til talsmand for.

For at kunne forholde sig til rimeligheden af de takstmæssige maksimumbeløb for omkostningstildelingen i forhold til de faktiske omkostninger må man forholde sig til, hvordan taksterne i omkostningsbekendtgørelsens bilag 1 er fremkommet. Jeg er ikke bekendt med grundlaget for de pågældende takster, men da bekendtgørelsen kom frem kunne det konstateres, at taksterne nogenlunde svarede til de på daværende tidspunkt gennemsnitlige faktiske inkassosalærer med et fradrag på mere end 30 %.

Kreditors adgang til at få dækket omkostningerne ved den udenretlige inddrivelse blev dermed fra det ene øjeblik til det næste reduceret i en sådan grad, at hele grundlaget for at overgive fordringer til inkasso var forrykket.

Dette indebar naturligvis, at inkassobureauer og inkassoadvokater var nødt til at revurdere prissætningen og dermed indretningen af inkassovirksomheden. En uændret prisstruktur ville have medført, at endnu flere ubetalte fordringer end det allerede var tilfældet ville blive opgivet af hensyn til omkostningerne, hvilket hverken ville være i inkassovirksomhedernes eller i samfundets interesse.

Den efterfølgende pristilpasning i branchen gjorde princippet om gynger og karruseller endnu mere aktuelt, og kravet til inkassovirksomhedernes automatisering og effektivisering blev skærpet betydeligt. De aktører i branchen, der ikke allerede havde eller nu investerede betydelige midler i procesoptimering og automatisering, måtte se i øjnene, at inkassoaktiviteten blev en tabsgivende forretning.

Tillad mig at bemærke, at taksterne ikke er forhøjet siden 2002. De faktiske omkostninger til lønninger, IT beredskab og fysiske rammer for inkassovirksomheden har ikke udvist samme tilbageholdenhed!

Denne baggrund kan man ikke se bort fra, når man vurderer, hvad der må anses for rimeligt. **Selv taksternes maksimumbeløb er ikke og aldrig har været udtryk for et rimeligt beløb til dækning af kreditors omkostninger ved den udenretlige inddrivelse.**

Det synspunkt, at de takstmæssige maksimale omkostningsbeløb bør fraviges i nedadgående retning eller omkostningsdækningen helt bortfalde udfra en virkelighedsfjern og millimeternøjagtig granskning af det arbejde, der har været direkte forbundet med den enkelte sag, er således at føje spot til skade. Synspunktet er udtryk for overfortolkning uden hjemmel og uden hold i virkeligheden.

”Jamen,...” vil man spørge, ”...hvad betydning har da det forhold, at taksterne efter bilag 1 er *maksimumbeløb*? Det må da have en eller anden betydning!” Svaret ligger snublende nær, og forudsætter alene en umiddelbar sproglig fortolkning: Kreditor kan naturligvis opkræve et mindre omkostningsbeløb hos debitor, særligt hvis omkostningen til den udenretlige inddrivelse har været eller forventes at blive mindre end taksten, men kreditor må ikke opkræve et højere beløb, uanset om de udenretlige inddrivelsesomkostninger rent faktisk har været eller vil blive større. Ganske på samme måde som kreditor kan opkræve et mindre beløb end 100 kr. i rykkergebyr, hvad man ikke sjældent oplever.

3.e – Den indenretlige inddrivelse; flere rimelighedsbetragtninger

Nu vil jeg gå over til en drøftelse af retternes tilkendelse af et beløb til dækning af de udgifter, retssagen har påført modparten i henhold til RPL § 312, stk. 1 og dermed landsretspræsidenternes vejledende satser pr. 1. juli 2005 for fastsættelsen af et passende beløb til dækning af udgifter til advokatbistand i inkassosager.

Det må anses for gældende ret, at der kan tilkendes fulde takstmæssige udenretlige inddrivelsesomkostninger til dækning af kreditors udgift til behandling ved inkassobureau og dertil fulde omkostninger efter de vejledende satser, når kravet efterfølgende er overgivet til advokat med henblik med retssagens behandling.

Det må ligeledes tages til efterretning som gældende ret, at den kreditor, der har overladt det til advokat både at forestå den udenretlige og den indenretlige inddrivelse, alene får dækket omkostningerne med et samlet beløb, der fastsættes på grundlag af landsretspræsidenternes vejledende satser.

Det kan videre lægges til grund, at advokaten udfra de almindelige kommercielt betingende markedsvilkår om gynger og karruseller som hovedregel fastsætter sit salær for den retlige behandling af inkassosager i overensstemmelse med rettens beslutning om omkostningsdækning.

Hans Engberg slår fast, at hvor der er et tæt samarbejde mellem inkassobureau og inkassoadvokat, er meromkostningen (hvormed antagelig menes merarbejdet) ved at en sag skal behandles to steder minimal. Det forudsættes, at advokaten blot tager de indberettede data til efterretning og går i gang på det grundlag. Sådan. Uden forbehold. Og helt forkert.

Advokaten kan ikke i noget forhold blindt forlade sig på de oplysninger, der modtages fra inkassobureauet (eller fra klienten for den sags skyld). Advokaten er nødt til selvstændigt at

forholde sig alle sagens elementer, herunder parternes rette identitet, at kravet må anses at bestå og ikke er omtvistet, kravets opgørelse og dokumentation herfor, rentekravet, kravet om erstatning for udenretlige inddrivelsesomkostninger og hvad der i øvrigt måtte være anledning til at se på i den konkrete sag. Blandt andet sager om salg med forbehold i forbrugerforhold og om krav i henhold til boliglejeaftaler rejser helt særlige problemstillinger, som advokaten skal forholde sig selvstændigt til.

Tilsidesætter advokaten denne selvstændige forpligtelse til at bedømme den enkelte sag, kan det få meget alvorlige konsekvenser for ham eller hende. Virkeligheden er, at advokaters adfærd bedømmes efter en langt skrapere standard end inkassobureauernes. Og sådan bør det også være.

Det forhold, at advokaten eventuelt modtager sagerne i elektronisk form fra inkassobureauet (eller fra klienten) sparer alene advokaten for en del af det praktiske tastearbejde – forudsat naturligvis, at filoverførslen er aldeles problemfri, hvad langtfra altid er tilfældet.

Landsretspræsidenternes vejledende satser anses som nævnt også at skulle dække udgiften til advokatens eventuelle arbejde med den udenretlige inddrivelse. På dette grundlag er Hans Engberg og andre nået til den opfattelse, at der reelt sker en overdækning af kreditors omkostninger (eller rettere; at advokaten får for meget i salær), når der tilkendes fulde indenretlige omkostninger efter de vejledende satser til dækning af advokatassistance ved retssagen, når den udenretlige inddrivelse er varetaget af inkassobureau og der er tilkendt kreditor takstmæssige udenretlige omkostninger.

Dette argument forudsætter naturligvis som en grundlæggende men udtalt præmis, at de vejledende satser i sig selv er udtryk for en rimelig dækning af advokatens salær for såvel den udenretlige og den indenretlige inddrivelse.

Den grundlæggende præmis er efter min opfattelse helt forkert, og dermed falder selve synspunktet – stadig efter min opfattelse – til jorden.

Som redegjort er advokatens arbejde med sagens modtagelse kun i helt ubetydeligt omfang lettet af, at sagen først har været behandlet af et inkassobureau.

De vejledende satser for et passende beløb til dækning af advokatbistand i inkassosager har mig bekendt ikke været underkastet en reel regulering i opadgående retning i årtier. Der kunne i hvert fald ikke spores nogen reel ændring ved indførelse af satserne pr. 1. juli 2005.

Som tidligere påpeget har omkostningerne ved drift inkassovirksomhed ikke på samme måde stået i stampe – ej heller for advokater.

De vejledende satser er ikke og har meget længe ikke været udtryk for et passende beløb til dækning af kreditors udgifter til advokatbistand i såvel den udenretlige som den retlige behandling af inkassosager.

Det stærkt forsimplede men illustrative eksempel, som Hans Engberg anvender til belysning af dette forhold, kan måske med større rimelighed opstilles således: Den løn, jeg får for at udføre mit arbejde, er ikke reguleret i de seneste årtier, men mine leveomkostninger er steget betragteligt i den samme periode. Nu kan jeg overlade en del af mit arbejde til en anden, der får løn for at udføre denne del af arbejdet, uden at jeg selv går ned i løn hvorved jeg kan påtage mig flere opgaver og dermed tjene til livets ophold. Gør det min aflønning urimelig høj?

Det synspunkt, at de vejledende satser bør fraviges i nedadgående retning, når advokaten ikke tillige har forestået den udenretlige inddrivelse, er at føje spot til skade, og Østre Landsret tog da også afstand til synspunktet i sine kendelser af 19. og 30. juni 2006 (Fuldmægtigen 1-2006-509718 og 1-

2006-509719 tillige gengivet i UfR 2006.2859Ø).

4 - Udvalgte retspolitiske betragtninger

Hans Engberg anser den i retspraksis forudsatte anerkendelse af advokaters erklæring om inkassobureauets honorar for den udenretlige inddrivelse for vildfaren.

Efter min opfattelse ville alternativet være udtryk for en alvorlig vildfarelse, idet man i givet fald måtte stille krav om, at der i hver enkelt sag blev fremlagt kopi af den aftale, der er indgået mellem kreditor og inkassobureauet til dokumentation af det forhold, at kreditors (evt. betingede) betalingsforpligtelse som minimum medfører en udgift, der svarer til de takstmæssige beløb efter omkostningsbekendtgørelsens bilag 1.

Det ville være i direkte modstrid til det erklærede mål om at undgå bilagsdokumentation i den forenkede inkassoproces.

Derudover ville det forudsætte, at fortrolige aftaler mellem kreditor og inkassobureau blev gjort til genstand for offentliggørelse. Udover de umiddelbare problemer derved, ville det stemme meget dårligt overens med lovgivers erklærede målsætning om at gøre den retlige inkassoproces attraktiv for kreditorerne.

Hans Engberg anfører, at det savner hjemmel at anse et faktisk forhold for fyldestgørende sandsynliggjort ved en advokaterklæring. Til det er blot at sige, at bevisførelsen er fri, og at landsretten har taget stilling til bevisværdien af en advokaterklæring om størrelsen af inkassobureauets honorar. Det spiller formentlig ind, at der her er tale om et forhold, der ikke vedrører kreditors samhandel med debitor, og at spørgsmålet dermed er uden betydning for den materielle bedømmelse af fordringens berettigelse.

Den i Fuldmægtigen under nr. 1-2007-1397923 refererede afgørelse kan ikke tages som udtryk for, at Østre Landsret fraviger den linje, der blev lagt i kendelserne af 19. og 30. juni 2006. Landsrettens stadfæstelse i henhold til fogedrettens begrundelse kan således næppe udstrækkes til at omfatte en accept af forfatterens opfattelse af, at landsrettens afgørelser i juni 2006 må anses for vildfarne. Jeg kan fuldt ud tilslutte mig den til afgørelsen knyttede kommentar fra Kim Rasmussen.

Det vil næppe overraske, at jeg ikke deler Hans Engbergs retspolitiske ønske om, at fogedretterne bør tage stilling til rimeligheden og relevansen af de udenretlige inddrivelsesomkostninger.

Retspolitisk er det derimod min opfattelse, at såvel omkostningsbekendtgørelsens takster for erstatning af omkostninger ved udenretlig fremmedinkasso og landsretspræsidenternes vejledende satser for fastsættelsen af et passende beløb til dækning af udgifter til advokatbistand i inkassosager bør forhøjes betydeligt, og at der bør indføres en reguleringssats, der årligt bringer taksterne og de vejledende satser i overensstemmelse med den almindelige prisudvikling i samfundet.
